

Toeranka

©by Jane Kievit

All rights reserved

Uitgeverij: Yanga

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en omslagillustratie: Jane Kievit

ISBN NR: 9789403635811

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval en fantasie van de schrijver

**Doorheen nevel en tijd ontstonden planeten,
waar men tot op heden nooit heeft van geweten
Jane Kievit**

1

Londen 1884. John Lapwing is zestien jaar. Het is ook het jaar waarin er heel wat in zijn leven zal veranderen, al beseft hij dat op dit moment zelf nog niet.

Het begint allemaal in de zomervakantie van datzelfde jaar. John fietst naar de hoeve van zijn grootvader, waar hij op het land gaat helpen, want in dit drukke seizoen kunnen ze daar elk paar handen goed gebruiken.

Nog één keer kijkt hij om naar het ouderlijk huis, dat vanuit de verte steeds kleiner lijkt te worden, vervolgens gaat hij goed in het zadel zitten en koerst regelrecht naar de hoeve, waar hij anderhalf uur later het erf op fietst en daar zijn grootvader ziet, die zoals altijd druk in de weer is.

"Ben je daar eindelijk?" broemt deze goedmoedig.

"Zoals U ziet," springt John van zijn fiets.

"Zet je fiets maar in de schuur en grootmoeder vindt je binnen wel ergens bezig," wijst zijn grootvader naar de hoeve.

Fluitend zet John zijn fiets weg en gaat dan, met zijn plunjezak over een schouder bungelend, de hoeve binnen, waar zijn grootmoeder inderdaad, in de grote keuken, bezig is, met de voorbereidingen van het avondmaal.

"Daar ben je eindelijk," begroet ze hem en John, die verwacht dat zijn grootmoeder ook weer aan het werk zal gaan, nu ze hem gezien heeft, heeft het voor één keer flink mis, want ze heeft alle tijd om een babbeltje te slaan en een kop koffie met hem te drinken. Daarna wijst ze naar boven en John begrijpt dat hij zijn plunjezak kan gaan uit pakken. Hij loopt de trap op, opent de deur van zijn slaapkamer, gooit zijn plunjezak op het bed en loopt naar het venster, dat, zoals altijd, half open staat om de kamer te verluchten. Hij steekt zijn

hoofd uit het raam en ziet in de verte nog net zijn grootvader, die het erf intussen verlaten heeft en alweer druk op het land bezig is.

Genietend van de warme zon, die op hem schijnt, blijft hij een tijdje staan, want hij houdt van dit uitzicht op de bomenrij, die de akkers van het grote bos scheidt, dat erachter ligt en dat is ook de reden waarom hij, zovele jaren geleden, juist deze slaapkamer als de zijne heeft uitgekozen. Zonder het te beseffen staat hij al een hele tijd voor het venster, maar plots begint de klok van het kleine dorpskerkje te luiden en daardoor weet hij dat er alweer een kwartier van zijn kostbare vrije tijd is verstreken.

"Sta ik hier echt al zo lang?" trekt hij verbaasd zijn hoofd terug en draait zich om naar het bed, waar de plunjezak nog altijd ligt te wachten om uit gepakt te worden. Hij opent deze vlug en legt zijn kleren en andere spullen, die hij mee gebracht heeft, in de kasten.

"Zo, dat is klaar," spreekt hij even later tevreden tot zichzelf. Hij loopt terug naar beneden, waar zijn grootmoeder hem beduidt dat hij best nog wel naar de akkers kan gaan, want er is altijd wel iets te doen op het land. Hij knikt haar toe, loopt de deur uit en wandelt naar het land, waarbij hij, op de voet gevolgd wordt, door Johnny de herdershond van zijn grootvader, die altijd blij is als hij zijn maatje weer ziet.

Op de akkers gekomen wil John meteen een schoffel nemen om het onkruid te wieden. Zijn grootvader kijkt op, ziet wat hij wil doen en neemt hem hoofdschuddend de schoffel weer af.

"Morgen," broemt hij, als John verbaasd naar hem kijkt, "De dag is nu nog lang genoeg om een flinke boswandeling te maken."

John begrijpt meteen wat zijn grootvader bedoelt. Hij fluit Johnny, die luid blaffend, naar hem toe rent. Even later lopen ze, naast elkaar, in de richting van het bos en het is maar goed dat John niet weet wat er hem nog allemaal te wachten staat. Rustig wandelt hij,

met Johnny, tussen de bomenrij door, het bos in, regelrecht naar de vijver. Aan de rand van het water gaat hij zitten. Hij geniet van de stilte die er heerst, want behalve de fluitende vogels en het ruisen van de wind is er niets te horen. Hij blijft een hele poos op zijn plekje zitten en gaat er zelfs even bij liggen, om vervolgens pardoes in slaap te vallen.

Achteraf kan John onmogelijk zeggen hoe lang hij geslapen heeft, maar plots wordt hij wakker en staart verbaasd naar de lucht, die nu niet meer schemerachtig is, maar een roodgouden gloed vertoont, die langzaam lijkt te veranderen, alsof er weldra een onweer zal losbarsten. Zijn gedachten zijn nog niet koud als er even later inderdaad een heus noodweer over de vijver trekt, zodat de hemel in lichterlaaie staat en opeens schiet er nogmaals een bliksemflits door de inktzwarte lucht. De flits houdt juist boven de vijver stil en even schijnt er een fel licht op het water. Het is nu pas dat John ziet hoe wild het water rond kolkte. Dit bizarre fenomeen lijkt een eeuwigheid te duren, maar op zijn horloge kijkend ziet John dat er slechts tien minuten zijn voorbij gegaan. Eindelijk trekt de duisternis weg en is de hemel weer even blauw als voorheen. Verbaasd staart John naar de vijver en vervolgens kijkt hij om zich heen, maar alles is weer normaal en er niets van begrijpend staat hij recht en loopt van de vijver weg. Johnny rent hem achterna, terwijl hij nadenkend naar de hoeve wandelt, maar hoe verder hij van de vijver weg loopt, hoe meer de herinnering vervaagt aan wat er zojuist gebeurd is en op het erf gekomen, lijkt hij alles vergeten te zijn.

Na het avondmaal praat hij nog even met zijn grootmoeder, terwijl zijn grootvader de krant door neemt. Na het lezen van de krant doet zijn grootvader de avondronde langs alle dieren om te zien of alles in orde is. Precies om half tien is hij al terug en dat is voor John het sein om te gaan slapen. Hij gaat naar boven, trekt zijn pyjama aan en kruipt in bed. Hij valt als een blok in slaap en wordt pas wakker als de haan weer kraait.

2

De volgende morgen is John al vroeg wakker. Hij hoort zijn grootmoeder, beneden in de keuken, koffiebonen malen en even later dringt de geur van verse koffie door zijn neusgaten.

"Hm, verse koffie en twee boterhammen met ei en spek, lekker!" broemt hij in zichzelf. Hij haast zich met wassen en aankleden en is beneden, nog voor zijn grootvader, die ook altijd heel vroeg op staat, de trap af komt. Na een stevig ontbijt zijn ze al op weg naar het land, terwijl grootmoeder de koeien begint te melken. Dat doet ze driemaal daags, dus zowel, 's morgens, 's middags en 's avonds. Daarna ruimt ze de keuken op en de rest van de dag houdt ze zich bezig met tal van huishoudelijke karweitjes die haar dagelijkse wederkerende aandacht vragen.

Ook op het land moet er heel wat gedaan worden. Bij de akkers gekomen, drukt zijn grootvader hem nu zelf een schoffel in de hand en even later is John al druk bezig met het wieden van het onkruid dat tussen de plantjes staat. De hele morgen werken ze hard door en na het middageten begint zijn grootvader met het maaien van de eerste akker. John mag het paard mennen. Hij vindt het prachtig, maar het duurt wel even eer de eerste akker eindelijk gemaaid is en omdat de avond al vroeg in valt, vindt zijn grootvader het niet de moeite waard om nog aan een nieuwe akker te beginnen.

"Morgen is er weer een dag," broemt hij tevreden, "We zijn voor de eerste dag al goed op geschoten."

Samen zetten ze het paard weer in de stal. De maaimachine wordt eveneens, keurig opgepoetst, weer op zijn plaats gezet en grootvader geeft zijn trouwe viervoeter vers haver en stro. Ook wordt de drinkbak met zuiver water gevuld, waarna hij, samen met John weer naar de hoeve loopt.

"Voor vandaag is het mooi geweest. Straks rest me enkel nog de avondronde, dus gaan we nu eerst eten. De avondboterham zal intussen wel klaar staan," zegt grootvader, terwijl hij zijn handen aan de pomp wast, die naast de achterdeur van de hoeve staat. John volgt zijn voorbeeld en even later schuiven ze aan tafel.

Na het avondeten, leest zijn grootvader, net zoals de vorige dag, de krant, maar grootmoeder doet nu wat verstelwerk en John zit in een boek te lezen. Weer is zijn grootvader, na de avondronde, om half tien terug. John klapt het boek dicht, zegt zijn grootouders wel te rusten en gaat naar boven. Hij kleedt zich uit, trekt zijn pyjama aan, kruipt in bed en valt als een blok in slaap.

3

In de dagen die volgen, gaat John steeds met zijn grootvader naar het land. Een week later ligt alle koren, tarwe en haver op de zolder en is zijn grootvader alweer druk op het erf bezig. John, die net ontbeten heeft, komt naar buiten en loopt al naar zijn grootvader om te helpen, maar zijn grootvader schudt het hoofd.

"Vandaag niet," bromt hij, "Ga jij maar lekker vissen, want een vrije dag heb je wel verdiend na al dat harde werk dat we deze week samen verzet hebben."

Vliegensvlug gaat John zijn zelfgemaakte hengel halen, waarna hij, samen met Johnny naar de bosvijver trekt. Bij de vijver gekomen, installeert John zich op zijn vaste plekje aan de rand van het water. Hij maakt de hengel klaar en gaat languit in het gras liggen, terwijl de dobber rustig in het water hangt. Zoals gewoonlijk valt hij in slaap. Enkele uren later wordt hij weer wakker en staart opnieuw verbaasd naar de lucht. Hij wrijft zich de ogen uit, maar de lucht wordt steeds donkerder en enkele seconden later klieft de ene na de andere bliksem door de hemel. Uiteindelijk schiet er één grote lange bliksemflits door de duisternis en slaat met een daverende klap, op de vijver, in. Het vijverwater baadt nu in een fel licht terwijl de rest van de hemel inktzwart blijft. Het hele schouwspel biedt een sinistere aanblik. Nog nooit heeft John zoiets gezien. Het lijkt wel of de duivel zelf een spelletje met hem speelt en het is nog lang niet voorbij. Plots begint het water wild te bewegen, waarna het zich in twee splitst, zodat er nu twee hoge golven te zien zijn, die steeds hoger worden, tot ze torens lijken te vormen. Die torens bestaan nu uit de twee enorme watermassa's, die ondoordringbaar lijken te zijn en tussen die twee watermassa's in, is de bodem van de vijver nu heel duidelijk zichtbaar. Met open mond kijkt John toe, hoe er een groot ding tevoorschijn komt, dat op een omgekeerde vliegende schotel lijkt.

Even gebeurt er niets, maar na enkele ogenblikken gaat er een deurtje open in het onbekende ding. Een vreemd wezen komt naar buiten en kijkt eens naar hem, waarna het voorzichtig dichterbij komt. John, die wel een beetje bang wordt, doet voorzichtig enkele stapjes achteruit, maar het vreemde wezen blijft op een afstandje stil staan en plots krijgt John een boodschap in zijn hoofd door.

"HELP!" kan hij het vreemde woord met moeite ontcijferen.

"Wat is dat nu?" kijkt hij verbaasd naar het vreemde wezen, "Vraagt die nu om hulp?"

Heftig knikt het vreemde wezen en meteen krijgt John een nieuwe boodschap door.

"Ik ben Robar van de Waldorplaneet. Ga mee in mijn ruimteschip, zodat ik je mijn verhaal kan vertellen."

"Ik wil jouw verhaal best horen," aarzelt John, "Maar ik kan niet zo lang blijven, anders wordt mijn grootvader ongerust."

"Maak je geen zorgen," wuift Robar dit nonchalant weg, "Ik zorg er wel voor dat je grootvader niet ongerust wordt. Hij zal nauwelijks merken dat je weg geweest bent."

Begrijpend dat er niets anders op zit, stapt John, achter Robar aan, het ruimteschip in. Het is er donker, waardoor hij eerst niets ziet, maar Robar loopt gewoon door en meteen baadt de ruimte in een zee van licht.

"Eén van onze nieuwste technologische snufjes," verklaart Robar grijnzend, bij het zien van het verbaasde gezicht van zijn bezoeker en als John deze boodschap door krijgt, kijkt hij verbouwereerd naar zijn gastheer.

Pas nu ziet hij hoe mismaakt Robar wel is. Het hoofd lijkt de vorm te hebben van een omgekeerde peer. In het midden van dat hoofd zit maar één oog dat eruit ziet als een gerafelde ijspegel. Verder heeft

Robar ook nog een stel superkorte armen en benen aan het lange uitgerekte lijf hangen. John snapt niet hoe Robar zichzelf overeind kan houden, maar hij begrijpt intussen wel dat Robar slechts in gedachten met hem kan praten, alleen bevat zijn gedachtegang nog niet hoe Robar denkt en misschien komt hij daar wel nooit achter, maar hij merkt dat Robar hem afwachtend aan kijkt. John kijkt terug en wacht eveneens af, maar zijn mond valt open van verbazing, want Robar vertelt zijn verhaal niet met woorden, maar seint het in gedachten naar hem door.

"Zoals ik al zei, is mijn naam Robar. Ik ben een Waldoriaan en kom van de Waldorplaneet, die ontelbare lichtjaren ver van jullie Aarde in een totaal onbekend melkwegstelsel ligt. Qua uitzicht lijkt onze planeet ongeveer hetzelfde als jouw Aarde, maar het verschil zit hem in de beschermende laag van de planeten. Jouw Aarde bestaat uit een aardkorst en Waldor bestaat uit stallatium, een bewerkbaar metaal, waar zelfs het gewone metaal en ijzererts samen nog niet tegenop kunnen."

"Een metalen planeet?" kijkt John hem ongelovig aan.

"Zo kan je Waldor ook noemen," knikt Robar, "Maar buiten de stallatium laag is er nog een tweede verschil, want wij kennen geen dag en nacht zoals jullie dat hier wel kennen. "

"Geen dag of nacht?" kijkt John zijn gastheer verbaasd aan.

"Dat heb je goed verstaan," glimlacht Robar, "Daarom bouwden we een netwerk bestaande uit licht en gas, met één lichtschakelaar, die 's morgens en 's avonds werd omgedraaid, waardoor het licht steeds op hetzelfde moment aan en uit ging, want alleen daardoor wisten wij wanneer het tijd was om te werken of te rusten. "

"Dus zonder elektriciteit, licht en gas, konden jullie niets?" concludeert John.

"Dat klopt," knikt Robar.

"Waar haalden jullie de energie voor dit lichtnetwerk vandaan?" wil John weten.

"Goede vraag," antwoordt Robar, "Op jullie planeet bestaat er kern- en zonne-energie, maar die soorten energie kennen wij niet. Onze

energie komt uit electoren, dat zijn een soort geleiders van elektriciteit. Die geleiders maakten wij eveneens van stallatium. Als de geleiders klaar waren, werden zij aangesloten op een cargol. De cargol was een soort batterij die de geleiders met de lichtschakelaar verbond. Dat lichtnetwerk lijkt misschien nu in jouw ogen iets heel bijzonders, maar voor ons was dat nog het eenvoudigste. De andere machines die wij gebruikten, werkten nog veel beter, al zagen ze er soms wel vreemd uit, vandaar dat jullie ze de naam hoogstaande technologie zouden geven. Deze machines gebruikten we uiteraard ook zelf, maar omdat ze zowel dag als nacht gebruikt werden, moesten ze ook door onze Ardocks bediend worden."

"Ardocks?" kijkt John vragend naar zijn gastheer.

"Onze Ardocks waren robots," vertelt Robar verder, "De robots hadden elk hun eigen ingebouwde eigenschappen en eenieder wist perfect zijn taken uit te voeren. Zij konden zelfs in het donker verder werken omdat hun lichamen voorzien waren van lichtsensoren."

"De Ardocks hebben samen veel meer werk verzet omdat zij op plaatsen konden komen, waar jullie niet heen konden?" concludeert John.

"Zo is het maar net," knikt Robar, "De Ardocks konden niet alleen 's nachts door werken, maar zij konden inderdaad ook op die plaatsen komen die voor ons, de Waldorianen, te gevaarlijk waren, zodat er op die manier geen enkele plaats op onze planeet onbewaakt bleef en dat was ook wel nodig, want er waren altijd wel wezens van andere planeten die slechte bedoelingen hadden."

"Was er echt zoveel bewaking nodig?" verwondert John zich.

"We hadden vaak contact met andere planeten," legt Robar uit, "En die wezens waren niet altijd even vriendelijk. Soms kwamen ze stiekem naar Waldor om onze kennis en technologie te stelen of te verknoeien, waardoor we al onze plannen op een geheime plaats moesten bewaren, want alleen op die manier konden we onszelf technologisch gezien overeind houden en in onze behoeften voorzien."

"Wat gemeen," zegt John uit de grond van zijn hart.

"Inderdaad, maar nu valt er niets meer te stelen op Waldor."

"Niets meer?" kijkt John hem verbouwereerd aan.

"Dankzij de Ardocks en ons ruimteschip konden wij steeds weer andere wezens helpen," vertelt Robar verder, "We leefden en werkten continu met hen samen, maar helaas wisten we toen nog niet wat er ons te wachten stond. Hadden we dat maar wel geweten, zodat we onszelf misschien nog van de ondergang hadden kunnen redden, maar op een dag brak de hel los. Samen met drie andere Waldorianen, die trouwens mijn beste vrienden waren, was ik net vertrokken voor een nieuwe ruimtereis, toen voor onze ogen, de ramp zich voltrok. Al enige tijd was het erg heet op onze planeet, maar nog nooit was het er zo heet als op dat fatale moment. Net hadden we onze koers bepaald, toen één van mijn vrienden een gil gaf. Hij wees naar de radar en daarop zagen we hoe onze zon steeds groter werd. Uiteindelijk leek ze wel een reus, die Waldor in één grote hap opslokte. Dit hele proces leek voor ons vieren een eeuwigheid te duren, maar in werkelijkheid waren er slechts enkele minuten voorbij gegaan. Het duurde dus ook wel even eer we weer tot onszelf kwamen en beseften dat wij de enige overgebleven Waldorianen waren. Het was aan ons om de traditie van de Waldorplaneet verder te zetten, dus gingen we op zoek naar een nieuwe locatie. We waren echter nog maar net weer op weg, toen het noodlot opnieuw toe sloeg. De aandrijving van ons ruimteschip raakte defect en daardoor crashten we op de Aarde. Helaas is de atmosfeer van jullie planeet zo giftig voor ons, dat mijn drie vrienden kort na de crash overleden zijn, zodat ik ze onmiddellijk volgens de Waldoriaanse rituelen heb moeten begraven."

Op dit punt gekomen moet Robar heftig slikken. John, die wel begrijpt, hoe moeilijk hij het nu moet hebben, houdt zijn mond, maar opeens kijkt Robar hem vol aan.

"Jij vraagt je natuurlijk af waarom ik je dit alles vertel?"

"Dat klopt," knikt John.

"Omdat jij de erfgenaam van onze kennis zal zijn," antwoordt Robar bruusk.

"Ik?" roept John uit.

"Jij," bevestigt Robar kortaf, "Wees maar niet bang, want ik vraag je niets onmogelijks."

"Ik ben nog maar zestien jaar," stottert John, "Hoe kan ik nu de erfgenaam van jullie kennis zijn?"

"Ho!" heft Robar zijn hand op, "Natuurlijk ben je nu nog te jong, maar ik kan je nu al verzekeren, dat je over twintig jaar maar al te graag onze erfgenaam zal willen zijn."

"Dat kan toch niet? Jij bent immers de erfgenaam," werpt John tegen.

"Nee!" dondert Robar.

"Nee?" staart John hem aan.

"Nee," zegt Robar nu iets zachter, "Tegen die tijd ben ik hier ook niet meer."

"Niet?" kijkt John hem verbaasd aan.

"Jullie atmosfeer is giftig voor ons," herhaalt Robar, "Mijn drie vrienden zijn reeds overleden en weldra zal ik volgen, daarom moet jij de leider van een nieuw volk worden, dat onze kennis en vaardigheden, als zijnde de erfgenamen der Waldorianen verder zal verspreiden."

John krijgt koude rillingen van deze woorden en met gebogen hoofd bestudeert hij zijn schoenen. Het blijft even stil in het ruimteschip want zowel Robar als John laten even hun gedachten de vrije loop, maar plotseling schuifelt Robar iets dichterbij John toe, legt zijn hand op diens hoofd en even blijft John gebogen staan, tot Robar zijn hand weer weg haalt.

"Ga nu terug naar de hoeve van je grootvader," zegt hij zachtjes, "Morgen kom je hier terug om mij volgens de rituelen der Waldorianen te begraven. Wat er daarna gebeurt, zal je in de loop der jaren wel duidelijk worden. Ga!"

Langzaam draait John zich om en terwijl hij uit het ruimteschip stapt, voelt hij vaag hoe er vlug nog iets in zijn broekzak gestopt

wordt. Hij wandelt terug naar de hoeve, en kijkt niet meer om. Als hij het erf op komt, botst hij bijna op zijn grootvader.

"Alles in orde John?" kijkt deze hem onderzoekend aan.

"Natuurlijk," knikt John, die ook nu weer alles vergeten lijkt te zijn.

"Heel goed," antwoordt zijn grootvader, waarop John, achter hem aan, de hoeve in loopt, zijn grootmoeder begroet en vlug naar boven loopt om zijn overall voor zijn gewone kleren te verwisselen.

Terwijl hij zich om kleedt, voelt John iets zwaars in zijn broekzak zitten en verbaasd haalt hij er een glanzend gekleurde steen uit.

"Die moet ik vast bij de vijver in het bos gevonden hebben. Als ik hem morgenochtend met een stevig touw om mijn nek hang, is het net een soort talisman en wie weet, misschien brengt hij mij wel geluk." denkt hij bij zichzelf en steekt de steen weer in zijn broekzak, maar hij beseft niet dat de steen niet zomaar een glanzend gekleurde talisman is.

Na het avondeten leest John nog even in zijn boek, maar zoals altijd gaat hij, stipt om half tien, naar bed. Hij valt meteen in slaap en wordt pas wakker als de haan hem weer om zes uur uit zijn bed wil kraaien.

Dit keer springt John opgeruimd uit bed en trekt na een stevig ontbijt weer met zijn grootvader naar het land. Als een echte boer zorgt zijn grootvader er voor dat alles tiptop in orde is, tegen de tijd dat koning Winter het land betreedt en natuurlijk helpt John ijverig mee. 's Avonds zit hij even op het bankje naast de achterdeur van de hoeve en kijkt naar de zon die onder gaat, maar daarna roept hij weer naar Johnny, de hond, voor zijn avondwandeling. Opnieuw loopt hij met de grote bruine herdershond naar het bos. Dit keer gaat hij niet bij de vijver zitten, maar blijft hij aan de rand van het water staan en even is hij in gedachten verzonken, want hij heeft het gevoel dat er nog iets heel belangrijks moet gebeuren, maar wat? Zonder erbij na denken, ploft hij in het gras neer. Opeens begint het water in de vijver weer wild te bewegen. John springt overeind en staart naar de lucht die roetzwart is geworden. De wind waait woest door de bomen en geboeid blijft hij kijken naar het spel dat het water en de lucht met elkaar spelen. Plotseling lijkt het water door een onzichtbare hand omhoog geworpen te worden. Een bliksemflits schiet door de lucht en blijft boven de vijver hangen. Plots slaat diezelfde bliksemflits met een daverende slag op de vijver neer, waarop het water zich nogmaals in twee watermuren op splitst, waardoor de vijverbodem weerom zichtbaar wordt. Verbaasd kijkt John naar de bliksemflits, die van links naar rechts door de lucht schiet, tot ze juist boven de vijverbodem blijft hangen en het felle licht het ruimteschip onthult, dat weer naar boven komt drijven, terwijl de rest van de omgeving donker blijft. Onbewust grijpt John naar de glanzend gekleurde steen, die om zijn nek hangt. Hij richt de steen op de deur van het ruimteschip, die automatisch open zwaait en vlug wipt hij naar binnen. In het ruimteschip blijft hij even staan en pas als zijn ogen aan het schemerduister gewend zijn, stapt hij vooruit, waardoor het licht gaat branden.

"Zie je wel, dat ik het dus toch goed begrepen had," mompelt hij en hij kijkt eens goed in het rond. Opnieuw ziet hij de meest

hoogstaande technologische snufjes, tot zijn blik op de sarcofaag valt, die midden in het ruimteschip staat. Vlug loopt hij er naar toe en als hij het lichaam van Robar erin ziet liggen, komen met een schok, de herinneringen aan de vorige dag weer naar boven en zonder het te beseffen drukken zijn vingers, op de rand van de sarcofaag, willekeurig een aantal knoppen in. Nog geen seconde later schiet een regen van vonken en flitsen, vanuit de kist omhoog. Na enkele ogenblikken wordt de sarcofaag door nevel omhuld en verdwijnt ze langzaam in het niets. Gefascineerd blijft John naar het schouwspel kijken, tot er slechts een lege plek over blijft.

Verwonderd knippert hij met zijn ogen en hij beseft, dat hij in het ruimteschip niets meer te zoeken heeft. Hij draait zich om en loopt terug naar buiten. Het deurtje in de zijwand gaat automatisch weer dicht en het ruimteschip verdwijnt terug onder water. John blijft nog even naar de vijver kijken, maar die ziet er weer uit alsof er niets gebeurd is. Als hij weer van de vijver weg loopt vervagen zijn gedachten voor de zoveelste keer en bij het betreden van de hoeve lijkt hij weerom alles vergeten te zijn.

De rest van zijn vakantie werkt John goed mee op de hoeve. Het is zo druk dat hij geen tijd meer heeft om naar de vijver te gaan en dat spijt hem wel, al weet hij zelf niet zo goed waarom, maar uiteindelijk breekt de laatste vakantiedag toch aan. John pakt zijn spullen bij elkaar en neemt afscheid van zijn grootmoeder, terwijl zijn grootvader nergens te bespeuren is.

"Het is weeral hetzelfde liedje," zucht zijn grootmoeder, "Altijd als je weg gaat, moet hij toevallig op het land zijn."

Maar John begrijpt het wel. Hij zou zelf best ook nog wat naast zijn grootvader op het land willen staan, maar de schoolplicht roept, dus moet hij terug naar huis. Hij zwaait even naar zijn grootvader, die eveneens zijn hand op steekt, springt op zijn fiets en rijdt weg, met